

SANDY BARKEROVÁ

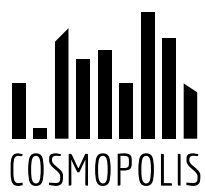
Léto na Santorini

„To nejlepší z léta
v jednom nádherném příběhu.“

JULIE CAPLINOVÁ

COSMOPOLIS

SANDY BARKEROVÁ

Léto
na
Santorini

Přeložila Jana Drápalíková

Published by AVON, a division of HarperCollins Publishers Ltd. under the title
ONE SUMMER IN SANTORINI
Copyright © Sandy Barker 2019

Sandy Barker asserts the moral right to be acknowledged
as the author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024
Translation © Jana Drápalíková, 2024
Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Cover design © HarperCollins Publishers Ltd 2019
Cover illustrations © Shutterstock.com

ISBN 978-80-247-2477-5

Pro Bena, mého nejdůležitějšího člověka

První kapitola

Náhle jsem se probudila, a přestože jsem byla dvanáct kilometrů nad mořem, uvědomila jsem si, že už cítím účinky změny časového pásma. Znáte tu typickou směs nevolnosti a vyčerpání? Něco takového.

Nesnáším dlouhé lety. Počkat, musím se opravit, nesnáším dlouhé lety v *ekonomické* třídě. Letět na druhý konec světa, když vás přeřadí do byznys třídy, je úžasné – vřele doporučuju! Až na to, že tohle nebyl ten případ.

Podívala jsem se na hodinky. Spala jsem pět hodin – pokud se tomu dá říkat „spánek“. Podle mě to bylo spíš „dřímání ve vzpřímené poloze vsedě“. Každopádně jsem byla celá rozbolavělá a vyčerpaná. Pořádně jsem si zívla, což obvykle dělám, jen když jsem sama. Je to jedna z mála výhod sezení v kabině plné lidí, které už nikdy v životě neuvidíte.

Protáhla jsem si krk a přitiskla si dlaně na víčka. Moje oči toužily být kdekoli jinde a já se jim vůbec nedivila. Zašátrala jsem v přihrádce sedadla před sebou po očních kapkách, zaklonila hlavu a potěšila oči pár chladivými kapkami. Opřela jsem se o sedadlo a zatoužila po posteli – po *jakékoli* posteli. Chtěla jsem si prostě lehnout, abych si mohla protáhnout ztuhlé svaly. Rozhodně

jsem se tu nechtěla tísnit se všemi těmi cizími lidmi, sedět na neuvěřitelně nepohodlném sedadle a dýchat ten zatuchlý, odporný vzduch.

Jo, vážně jsem se probudila na špatné straně letadla.

Podráždění však bylo pořád lepší než úzkost. Už několik týdnů jsem kvůli tomuhle výletu bojovala s menšími záchvaty paniky a to se mi vůbec nepodobalo. Cestovala jsem dost často a uměla jsem se velmi dobře vypořádat s každou katastrofou, která mě potkala. Ve skutečnosti se katastrofy staly natolik pravidelnou součástí mých cest, až jsem začala přemýšlet, čím jsem asi v minulém životě mohla boha cestování naštvat.

Jeden let do Melbourne mi zrušili úplně. Let z Chile měl takové zpoždění, že jsem musela přenocovat na zemi na letišti. Moje rezervace v hotelu ve Florencii záhadně zmizela, a zatímco jsem se tam hádala s manažerem, ukradli mi z tašky tablet. A to ani nemluví o tom, jak se mi někde mezi Sydney a Aucklandem ztratil celý kufr. Při mé další cestě se na zavazadlovém pásu objevil můj nový kufr rozbitý napadrtí – ahoj, L. A., a ano, milí spolucestující, tohle jsou moje kalhotky, děkuju za pozornost. A v Peru jsem se *jen taktak* dostala z těžkého případu malárie. No... vlastně to nebyla malárie. Byla to salmonelóza, ale i tak mě to pěkně sebralo na těch pět dní, kdy jsem měla jít po Incké stezce.

Dívala jsem se z okna na mraky, které jsme míjeli. Důvodem mé paniky možná byla skutečnost, že jsem už déle než rok necestovala – ztratila jsem své kouzelné schopnosti. Přesto bych měla cítit nadšené vzrušení. Po noci strávené v Londýně letím na Santorini. Ano, Santorini, ten opěvovaný řecký ostrov.

Do Londýna jsem se opravdu těšila, i když to bylo jen na jednu noc, protože jsem se tam měla setkat se svou mladší sestrou, která mi neuvěřitelně chyběla. Catherine – Cat – se před lety

přestěhovala do Anglie. Vlastně jsme se tam přestěhovaly společně, ale ona zůstala a já se vrátila do Austrálie. Osobně jsme se vídaly jen jednou za pár let, když přijela do Sydney nebo já do Londýna. Věděla jsem, že mé obavy – skutečné, nebo domnělé – zmírní pořádnou dávkou lásky a dobrých rad. To je jeden z mnoha důvodů, proč je sestra mou nejlepší kamarádkou.

Zbytek letu proběhl celkem bez problémů. K snídani jsem si dala míchaná vejčička, poněkud gumová, a něco, co připomínalo párek, umyla jsem si obličej mokrým ubrouskem a zhlédla tři díly *Přátel* za sebou. Když jsme konečně přistáli na pevné zemi, vystoupila jsem z letadla a prošla chodbami Heathrow přes imigrační. Brzy poté jsem vyhlížela svůj batoh u výdeje zavazadel. Obvykle jsem dávala přednost kufru, ale v brožuru se psalo, že se mám sbalit nalehko. Na jachtě zřejmě nebude moc místa.

Zapomněla jsem se o tom zmínit? Moje cesta začíná na Santorini a pak se budu deset dní plavit po řeckých ostrovech na jachtě. Ne sama – jachtu řídit neumím. O klidnou plavbu se postará kapitán a bude s námi ještě pár dalších lidí, ale nejdůležitější je, že tam budu *já* – na *jachtě*!

Když jsem sledovala, jak ze zavazadlového prostoru vyskakuje kufr za kufrem a sjíždí dolů na běžící pás, konečně jsem začínala pociťovat to vzrušení. *Tady jsi, ty neuchopitelná příšerko!* Vřelo to ve mně a zažila jsem jakési „zjevení u výdeje zavazadel“. Jedu na Santorini! Do Řecka! A pak na spoustu dalších řeckých ostrovů!

Dovedla jsem si představit samu sebe na přídi jachty v nových oranžových bikinách a značkových slunečních brýlích koupených v bezcelní zóně na letišti – mimochodem, obojí mi fantasticky slušelo –, vítr by mi čechrал vlasy jako Kate Winsletové v *Titaniku*. Jen bez ledovce. A asi tak o sto let později.

A bez Lea.

Konečně se snad po tisíci letech objevilo moje zavazadlo. Naštěstí, protože moje fantazírování o jachtě se začalo zvrhávat v hudební klip z osmdesátých let. Zvedla jsem batoh a chvíli s ním zápasila, než jsem ho sundala z pojízdňého pásu. Nebyl velký, ale byl až po okraj nacpaný dokonalou výbavou na řecké ostrovy: nezbytnými letními šaty, bikinami, šortkami, volnými sukněmi, sexy tričky a letním kloboukem. Bylo to klišé, ale mně to bylo jedno. Zmínila jsem se, že jedu do Řecka?

Dotáhla jsem batoh k jednomu z letištních vozíků, hodila ho na něj, navrch položila svou krásnou novou koženou kabelku a zamířila k východu označenému NIC K PROCLENÍ. Mohla bych jim tak maximálně přiznat, že se chystám plout na jachtě po Egejském moři. Ale myslím, že celníkům by to bylo jedno.

Cat na mě čekala hned za kovovým zábradlím na druhé straně bezpečnostních dveří. Vypadáme skoro stejně, až na to, že já měřím sto šedesát osm centimetrů a ona sto padesát dva. Říká, že měří metr padesát sedm, ale není to tak. Zato jí byly dány do vínku krásné vlasy – je to potvora. Vlasy jsou jediná věc, kterou na ní nesnáším. Zatímco mou hlavu tíží spousta neposlušných kudrlinek – takových těch opravdu kudrnatých, které si vždycky dělají, co chtějí –, ona má hustou kaštanově hnědou vlnitou hřívu. Jak jsem řekla, potvora.

„Jsi tady!“ oznámila mi, prolezla pod zábradlím a objala mě kolem krku svými malými rukama. Pustila jsem vozík a objala ji taky. Pak jsme obě o krok ustoupily a podívaly se na sebe.

„Vypadáš úžasně!“ vypískla jsem se slzami v očích.

„Ty taky!“ zalhala.

„Mám za sebou osmadvacetihodinový let. Vypadám mizerně.“

„Máš pravdu, ale to není nic, co by nespravila sprcha a dlouhý

spánek. Pojd.“ Převzala ode mě vozík a začala se prodírat davem, přičemž několikrát dost důrazně vykřikla „promiňte“. Poslušně jsem ji následovala.

V sestřině bytě v Docklands jsem se usadila na gauči s hrnkem kávy v jedné ruce a čokoládovou sušenkou v druhé, vlasy mokré po nejlepší sprše svého života. Pravidelně jsme si posílaly e-maily a telefonovaly si – v žádném případě jsme se neodcizily –, ale samozřejmě to nebylo stejné, jako když jsme byly konečně opravdu spolu. Celý večer jsme propovíдалy a doháněly jsme všechny sesterské záležitosti.

„Takže zítra letíš do Athén, a co pak?“

„Vlastně letím rovnou na Santorini. Přestávka v Athénách bude jen čtyři hodiny. Přemýšlela jsem, že bych si prohlédla město, ale znám se – cestou na letiště bych uvízla v zácpě a zmeškala let na ostrov.“

„To nejspíš ano.“

„Díky. Ne, opravdu, myslím to *vážně*,“ opáčila jsem poněkud sarkastickým tónem.

„Co? Jenže ty máš při cestování *opravdu* smůlu.“ No neříkala jsem to? Ale kromě hrozící smůly jsem si s potěšením uvědomila, že nad strachem začíná převládat pocit vzrušení.

„Cat, já jedu na Santorini! Zítra!“

„No jo, na Santorini,“ utrousila jakoby bez zájmu. Žárlila. Dě-lala jsem, že to nevidím.

„Jenže... Připadá mi, jako bych tenhle výlet naplánovala snad před sto lety. A ano, tehdy jsem z toho byla nadšená, ale to bylo před několika *měsíci*. Po nějaké době mi to už ani nepřipadalo skutečné.“ Široce jsem se na ni usmála. „Až doteď. Nemůžu uvěřit, že tam opravdu jedu!“ V tu chvíli mě smích přešel. „Nejsem moc protivná, že ne?“

Usmála se. „Ne, mám z tebe radost. *Opravdu*.“ Takže nežárlila. „Kéž bys mohla letět se mnou.“

„Taky bych si to přála, ale nemůžu.“ Cat byla učitelka stejně jako já, ale zatímco já jsem měla prázdniny, jí právě začal školní rok.

„Asi je to tak lepší. Mohla by to být úplná katastrofa.“ Opět se projevilo mé pesimistické já.

„To neříkej. Nebyla by to katastrofa.“

„To nevíš. Právě jsi řekla, že *mám* smůlu. A je to pravda! Pokaždé když někam cestuju, něco se pokazí. Vzpomeň si na moji poslední cestu do Peru! Navíc tam nebudu nikoho znát a...“

„Sarah, není to tak *pokaždé*. Jen jsem si tě dobírala. A Peru, to už je dávno. Prostě máš sem tam smůlu...“ Odmlčela se a pokrčila rameny. „Kromě toho jsi kdysi pořádala zájezdy trvající celé týdny – pro padesát lidí! Jsi *zkušená cestovatelka*.“

„Já vím, ale...“

„Žádné ale. Zapomeň na občasnou smůlu, ty jsi ty. Umíš se sprátlit s cizími lidmi. A máš spoustu zkušeností. Myslím to vážně, prostě se vyznáš. Budeš v pohodě.“

Vidíte? Sesterská láska. Všechno, co řekla, dávalo smysl, až na...

„Jenže, co když to tam bude úplně příšerné?“

Vyprskla smíchy a zřejmě jsem si to zasloužila. Ne, *rozhodně* jsem si to zasloužila.

„Nebude to příšerné. Bude to úžasné a nejspíš tam potkáš pár skvělých lidí.“ A pak poznamenala to jediné, co jsem v tu chvíli nechtěla slyšet: „Víš, možná tam někoho potkáš.“ A podívala se na mě tím svým výmluvným pohledem – znáte to.

V té vteřině se moje sestra, moje nejlepší kamarádka na celém světě, přidala ke všem těm lidem, co říkají „chudinka Sarah“.

„Vážně jsi to právě řekla?“ Probodla jsem ji ohnivým pohledem.

„Co?“ Vykulila na mě doširoka otevřené oči.

„Moc dobře víš co!“ Nečekala bych, že je to možné, ale její oči byly nevinnost sama. „Víš, kolik lidí mi to řeklo od té doby, co jsem si tehle zatracený výlet objednala?“

Zavrtěla hlavou a pořád na mě upírala ty svoje obrovské oči.

„Bambilion!“ Dobře, dobře, někdy mám tendenci přehánět. Možná jich bylo dvanáct nebo tak nějak, ale pro mě to znamená hodně lidí.

„Fajn,“ odpověděla. „Promiň. Neuvedomila jsem si, že jsi na to tak háklivá.“

„Ano, jsem. Jak dlouho už jsem sama? Několik měsíců? Chci teď prostě být sama.“

„To je bezva!“

„Nemůžu jet na výlet jen kvůli sobě? Podívat se na nová místa, užít si volný čas a plavit se na jachtě?“ Vážně mě to štvalo.

„Dobře. Jo. Omlouvám se. Doufám, že tam nikoho nepotkáš.“

„Děkuju,“ vyletělo ze mě rozzlobeně.

„A už vůbec ne nějakého milého, báječného kluka, který by tě dokázal rozesmát. Vlastně doufám, že všichni muži, na které tam narazíš, budou staří, nepříjemní a oškliví. Ne! Ještě líp, doufám, že tam žádní muži nebudou a že se budete plavit po řeckých ostrovech s partou lesbiček! Doufám, že pojedíš na Lesbos obklopená samými lesbičkami!“ Probodla mě pohledem s výrazem „tak, tady to máš“ a hned nato jsme obě vyprskly smíchy. Můj smích se však brzy změnil v zívání.

„Jak se cítíš?“ zeptala se.

„Dobře,“ odpověděla jsem s větším nadšením, než jsem ve skutečnosti cítila. Cat se zatvářila pochybovačně. „No tak jo, jsem úplně vyřízená, ale musím zůstat vzhůru a zvyknout si na evropský čas. Budu v pohodě. Čaj už začíná působit.“

„A nemám ti uvařit další?“

„Ano! Rozhodně to chce víc čaje.“ Dopila jsem šálek do dna a podala jí ho. Vzala ho do kuchyně a zapnula konvici.

Zatímco ke mně stála zády, zeptala se: „Tak co, pokud jsi ještě vzhůru, nechceš si o tom promluvit?“

„O čem?“ Otočila se ke mně a vypadala trochu nesvá, asi jako by se jí chtělo pšouknout nebo tak něco. „No tak o čem?“ naléhala jsem, i když jsem věděla přesně, co má na mysli.

„O *Neilovi*.“ Rozchod s Neilem byla ta poslední věc, o které jsem se chtěla bavit. To už bych radši dala přednost vášnivé diskusi o Trumpově prezidentství, krizi v Sýrii, nebo dokonce o blížícím se brexitu, než abych mluvila o tom hajzlovi, se kterým jsem skoro rok chodila.

„Ani ne.“ Snažila jsem se, aby to znělo lhostejně.

„Aha. No tak dobře.“ V její tváři jsem viděla zklamání. Ale bylo mi jasné, že její mysl pracuje na plné obrátky. „Já jen... nikdy jsme o tom vlastně nemluvily. Myslím doopravdy.“

Měla pravdu. Neměla jsem chuť s kýmkoli mluvit o tom, co se mezi mnou a Neilem stalo – ani s přáteli, ani s nejlepší kamarádkou v Sydney, dokonce ani s Cat. Bylo to příliš ponižující.

„To je fakt, ale...“ zaváhala jsem. *Prosím, nenuť mě to všechno znovu prožívat, když jsem tak vyčerpaná. To bych se radši píchla vidličkou do oka*, pomyslela jsem si, ale nahlas jsem řekla: „Dobře, máš pravdu.“

Přinesla nám k pohovce nové šálky s čerstvě uvařeným čajem a posunula přede mě čokoládové sušenky. Zнала mě moc dobře. „Tak co se stalo?“ Složila nohy pod sebe, uvelebila se a plná očekávání na mě pohlédla.

„Neil byl kretén a mně trvalo příliš dlouho, než jsem se ho zbavila.“ Ukousla jsem si čokoládovou sušenku.

„Já to prostě nechápu. Když byl tak špatný, proč jsi s ním tak

dlouho zůstávala?“ Tuhle otázku jsem si položila už asi tisíckrát. Spolkla jsem velký kus sušenky.

„To fakt nevím. Skoro od začátku se objevovaly nejrůznější varovné signály. A já je pořád ignorovala – znovu a znovu. Pořád jsem se přesvědčovala, že není divné, když se nechce setkat s mými přáteli, nikdy se mnou nikam nechce jít nebo něco podniknout. Víš, že až po rozchodu jsem si uvědomila, že poté co jsem ho potkala, jsem přestala cestovat? Nikdy se mnou nechtěl nikam vyrazit, ani na víkend. Proto tenhle výlet... Není to jen příležitost vrátit se znovu do Řecka. Je to něco víc. Jakmile jsme se rozešli, věděla jsem, že musím *někam* jet – kamkoli.“

Podívala jsem se na sestru a ta jen souhlasně přikývla, aby dala najevo, že mi rozumí. Bylo skvělé cítit, že mě chápe.

„Jo, a taky nesnášel, když se mi stalo něco dobrého.“ Cat nechápavě svažila obočí. „Pamatuješ, jak mě povýšili na vedoucí oddělení?“ Přikývla. „Řekla jsem mu to a on: ‚Pěkně děkuju, že jsi mi to vmetla do tváře hned potom, co mě při povýšení přeskočili. Teď si připadám jako blbec. To se ti teda povedlo, Sarah.‘“

„To snad nemyslíš vážně!“

„Myslím to vážně. A ani *tehdy* jsem se s ním nerozešla.“

„Ježíši! A s kým tě teda vlastně podvedl, ten bačkora?“

„S mojí kamarádkou.“

„Pěkná kamarádka,“ odfrkla si. „Znám ji?“

„Ne, skamarádily jsme se teprve nedávno, na józe. Teda já jsem si aspoň myslela, že jsme kamarádky.“

„No a jak se ti dva seznámili?“

„U mě. Věřila bys tomu? Pozvala jsem ji na grilování a vůbec mi nepřišlo divné, že si spolu skoro celý večer povídali. Byla jsem prostě ráda, že se Neil konečně seznámí s mými přáteli. Podle všeho to mezi nimi začalo hned potom.“

„Jak jsi na to přišla?“

„Začal se chovat mnohem divněji než obvykle, tak mi došlo, že se něco děje. A pak jsem udělala něco, o čem jsem si vážně myslela, že to nikdy neudělám – něco opravdu hrozného.“

„Co?“ Viděla jsem, že umírá zvědavostí, ale do té doby jsem to nikomu neprozradila. Zhluboka jsem se nadechla přes zaťaté zuby.

„Pořád nemůžu uvěřit, že jsem to udělala. Nabourala jsem se do jeho e-mailové schránky.“

„Proboha! To je geniální! Jak?“ Úlevou jsem si oddechla a byla jsem moc ráda, že řekla, že to bylo „geniální“, a ne „hloupé a nezákonné“.

„No, nejsem žádný hacker. Uhodla jsem jeho heslo a dostala se do ní.“

„Vážně?“

„Jo. Na druhý pokus. Byl to jeho fotbalový tým.“

„To je idiot.“

„Jo. A našla jsem tam celou jejich e-mailovou konverzaci. Trvalo to několik *měsíců* – a představ si, celou tu dobu mi s *klidem* vyprávěla o nějakém novém skvělém klukovi, se kterým se vídá.“

„Totální mrcha!“

„Já vím!“ Zakousla jsem se do sušenky a zuřivě žvýkala. Cat byla celá napjatá. „Tak jsem ho konfrontovala a on mi lhal a řekl mi, ať nejsem směšná. Podívala jsem se přímo na něj a řekla: ‚Vím *jistě*, že s ní spíš, ty jeden prolhanej podvodníku. Ta kráva nedokáže udržet nohy u sebe ani zavřenou pusou. My dva jsme spolu *skončili*. Už mi nechod' na oči. Jo, a doufám, že od ní chytneš chlamydie.‘ Pak jsem odešla z jeho bytu a bylo to.“ Strčila jsem si do pusy zbytek sušenky.

„Je to jako scéna z filmu.“

Přikývla jsem a polkla. „Trochu jsem si to nacvičila, než jsem

tam šla. Věděla jsem, že bude zapírat. V těch mailech se vždycky zmiňují o tom, jak jsem hloupá, že nevím, co se mezi nimi děje.“

„Ach, sestřičko.“

Oči mi začaly vlhnout. Koukla jsem se na Cat, která se na mě dívala jako na nějaké zraněné štěně. Odvrátila jsem pohled a zatláčela slzy. Nehodlala jsem kvůli tomu parchantu Neilovi prolít už ani jednu.

„Je to hnusnej hajzl!“ prohlásila.

„Ano, je. Ale to nejlepší jsem ti ještě neřekla. Když jsem se s ním rozešla, dál jsem se přihlašovala do jeho e-mailové schránky, abych měla přehled o situaci.“ Cat zasvítily oči. „A *páni*, dopadlo to dost ošklivě. Obvinil ji, že mi to všechno prozradila, a ona to popřela. Zeptal se jí, jestli má chlamydie, a ona byla úplně rozzuřená. Nevybírávě jí nadával, ona mu nadávky oplácela a potom ho poslala do prdele. Takže nakonec nemá ani jednu z nás.“

„A jak dlouho jsi s ním vlastně byla? Rok?“

„Skoro – bez pár týdnů. Panebože, *rok* mého života, Cat. No ale aspoň jsem mu nemusela kupovat dárek k výročí.“ Hořce jsem se zasmála. Cat nic neříkala a mě zaplavil smutek. „Nemůžu uvěřit, že jsem s ním zůstala tak dlouho,“ povzdechla jsem si tiše a málem jsem se znovu rozplakala.

„Myslela sis, že tě miluje.“ Přikývla jsem. „No tak na něj kašli. Je to jeho škoda!“

Miluju svou sestru. Nebere si servítky. „Víš, tenhle výlet jsem naplánovala den poté, co jsem se s ním rozešla. Měl to být únik z reálného života.“

„To jsem ráda, že jsi to udělala – ať už byly důvody jakékoli. Bude to báječné.“ Odmlčela se. „Ségro, zasloužíš si *mnohem víc* než toho kretěna. To přece víš, ne?“

Ano, věděla jsem to. Věděla jsem, že si zasloužím něco lepšího, než aby mě podváděl každý muž, se kterým jsem kdy chodila, od toho kluka na střední škole až po kreténa Neila.

„Každopádně chci být chvíli sama. Nejsem si jistá, na jak dlouho, ale právě teď mám pocit, že je to tak nejlepší.“

„Aha.“ Vypadala překvapeně, což zase po tom všem, co jsem jí řekla, překvapilo mě.

„Jsem šťastně svobodná.“ Nebyla jsem si jistá, jestli se tím snažím přesvědčit ji, nebo samu sebe.

„V tom případě se omlouvám za to, co jsem řekla předtím – že bys mohla na té plavbě někoho potkat.“

„To je v pohodě. Víím, že je to proto, že ti na mně záleží.“

„A na tvých intimních partiích.“

„Tak to zní divně.“

„Proč?“

„Nepotřebuju, aby se moje sestra starala o moje ,intimní partie‘. Možná jsem zanevřela na muže, ale moje přirození je naprosto v pořádku – díky za tvou starost.“

„Takže ses úplně zřekla mužů?“

„Ne navždy, jen do...“ *Do čeho, Sarah?*

„Jen do čeho?“ I Cat to zajímalo.

Problém byl v tom, že ani já sama jsem nevěděla, na co vlastně čekám. Bylo mi jasné jen to, že nemám zájem se seznamovat. Myšlenka, že bych sbalila někoho nového, mě vlastně vůbec nelákala – dokonce mi připadala únavná. Nedokázala jsem si představit, že bych veškerou svou energii vložila do toho, abych znovu někoho poznávala. Netušila jsem, kdy – a jestli vůbec – budu na něco takového připravená.

Únava mě přemohla a pohltila poslední zbytky mé energie. „Hele, budeš mě nenávidět, když si teď půjdu na chvíli lehnout?“

Sotva udržím oči otevřené.“ Viděla jsem, že Cat neuniklo, že jsem se vyhnula její otázce.

„Samozřejmě že ne,“ odpověděla a nechala mě podruhé během večera uniknout všetečným dotazům. „V Alexově pokoji jsem vyměnila povlečení, takže máš všechno připravené. V kolik hodin ráno odlétáš?“

„No... v úplně blbou dobu. V šest, řekla bych.“

„Tak to jsem si *stoprocentně* jistá, že až budeš odlétat, budu ještě sladce spinkat, takže až pojeděš na letiště, nebudu se s tebou loučit. Chceš, abych ti objednala taxík?“

„Jistě. Myslíš, že když pojedu ve čtyři, bude to stačit?“

„Mělo by. Objednám ti ho teda na čtvrtou. Fuj, jsem vážně ráda, že není pro mě.“

„Já vím, půjdu si lehnout asi jen tak na hodinu. Ale stejně se chci setkat s Jane a povečeřet s vámi.“

Pochybovačně se na mě podívala. „To víš, že jo, ségro.“

Další věc, kterou si pamatuju, bylo příšerné kvílení cestovního budíku v půl čtvrté ráno, které mě probralo ze spánku připomínajícího kóma. Nastavila jsem ho – pro jistotu –, když jsem si šla večer předtím krátce zdřímnout. Chvilí jsem ležela a snažila se zjistit, jak dlouho jsem spala, ale bylo mi to celkem jedno. Cítila jsem se ještě hůř, než když jsem se ráno probudila v letadle. Potřebovala jsem horkou sprchu a celý kýbl čaje, jenže jsem měla jen třicet, nebo spíš devětadvacet minut, než přijede taxík. Sakra!

Čas ubíhal rychle, ale taxikář na mě musel čekat jen pět minut, což jsem považovala za úspěch vzhledem k tomu, jak příšerně a dezorientovaně jsem se cítila. Na Heathrow jsme dorazili v rekordním čase – i Londýn někdy spí a ta chvíle je přesně ve čtvrt na pět ráno.

Když jsem taxikáři platila, a nebylo to zrovna málo, slunce

právě začínalo rozjasňovat oblohu. Pak už jsem zůstala jen já, můj batoh a proti mně ohromný terminál pět. Nervozita se vrátila. Netuším, proč se ten pocit popisuje jako motýli v břiše. Mně to spíš připadalo, jako by mi tam pobíhali malí sloni.

Druhá kapitola

V letadle do Athén jsem seděla uprostřed mezi manželi, z nichž jeden chtěl sedět u okna a druhý u uličky. Po celou dobu letu se přese mě bavili, se silným birminghamským přízvukem, jako bych byla jen nějaký kus nábytku. Když jsem se jich zdvořile zeptala, jestli nechtějí sedět vedle sebe, vysmáli se mi. „Ale ne, zlatíčko, takhle je to perfektní.“ No... pro mě teda ne. Rozbolela mě z nich hlava, ale jim to bylo zřejmě jedno.

Došlo mi, že pokud mám let přežít a nezhroutit se, budu potřebovat víc čaje. Čaj mě uklidňuje, dokáže povzbudit, je to zázračný nápoj – milovníci čaje jistě chápou, jak to myslím. Díkybohu to byl let British Airways, takže jsem věděla, že budou mít pořádný čaj – pravý anglický. Během čtyřhodinového letu jsem tlačítkem třikrát přivolala letušku a pokaždé jsem ji požádala o další čaj. Samozřejmě to znamenalo, že jsem si musela dvakrát odskočit na záchod, ale těch pár minut ticha bez Douglase a Sharon a jejich neustálého a nepříliš zajímavého tlachání za to stálo.

Jakmile jsem vystoupila z letadla, snažila jsem se jich zbavit. Předběhla jsem několik dalších anglických turistů a odhodlaně jsem kráčela k imigrační kontrole, kde na mě čekala dvě překvapení: dlouhá fronta a spousta neuvěřitelně pohledných Řeků

v uniformách. Řecká vláda si zřejmě pro obsluhu imigračních přepážek najala houf adonisů. Díky tomuto objevu mi dlouhá fronta už tolik nevadila, a tak jsem trpělivě čekala a obdivovala tyto řecké přírodní divy.

Když na mě přišla řada, podala jsem pas pohlednému muži a vydala se všanc jeho pečlivému zkoumání, zatímco porovnával Sarah na fotografii – s ulízanými černými vlasy, bez make-upu a s brýlemi – a Sarah stojící před ním.

Podíval se mi do očí a v tu chvíli jsem byla ráda, že jsem nechala londýnského taxikáře pár minut čekat, než jsem zkrotila své vzpurné kadeře do něčeho, co alespoň trochu připomínalo stylový účes, a nanesla si trochu tvářenky a řasenky. Ne že bych doufala, že se s tím chlápkem z imigrační kontroly někam dostaneme, ale aspoň jsem nevypadala jako čarodějnice.

Při bouchnutí vstupního razítka, které mi otiskl do pasu, mi trochu poskočilo srdce. A pak znovu, když se adonis usmál a přivítal mě ve své zemi. Stačila chvilka, a já se do Řecka opět zamilovala.

Po tak vřelém přivítání jsem se vydala hledat bránu, odkud měl odletět můj další let. Právě když jsem začala dumat, jestli by nebylo rychlejší na Santorini doplavat, našla jsem ji na samém konci letiště, byla na opačné straně než bezpečnostní kontrola. Když jsem si vyzvedávala věci z dopravního pásu, jakýsi obrovský chlap, který smrděl, jako by se koupal v nikotinu, se rozkašlal a poprskal mi zátylek. To jako *vážně*? Otočila jsem se a hodila po něm zlým pohledem, ale on si mě vůbec nevšímal.

Sebrala jsem své věci a rozhlédla se po malé letištní hale, kde bych mohla čekat na svůj let. Všimla jsem si volného místa vzhledu v rohu a zamířila jsem rovnou k němu, ale pozdě. Nějaký další britský pár středního věku si právě položil svá zavazadla na

sedadlo, které mělo být moje, postavil se vedle něj a začal si stěžovat, jak daleko to má k odletové bráně.

Ta dvojice byla zjevně stejně beznadějná jako Douglas a Sharon, takže jsem si našla nejbližší volné místo na podlaze a složila se tam. Byla jsem strašně unavená a před sebou jsem měla několik dalších hodin čekání. Prvních osm minut jsem strávila počítáním, kolik je v Sydney hodin, kolik času uplynulo od chvíle, kdy jsem odtamtud vyrazila, a kolik jsem toho naspala. Došla jsem k tak depresivně nízkému číslu, že jsem si slíbila na to už nemyslet. Však to můžu dopsat, hned jak dorazím do hotelu na Santorini.

Rozhodla jsem se, že si raději budu číst. Stáhla jsem si do čtečky tak širokou nabídku knih, že jsem si mohla vybírat podle aktuální nálady. A v danou chvíli si moje nálada žádala nějaký ponurý a napínavý kriminální román, ve kterém někoho pobodají. Sáhla jsem do kabelky pro čtečku. Na rozdíl od ohavného vypůjčeného batohu, ve kterém jsem měla všechno oblečení – a který, jak jsem doufala, se právě v tu chvíli překládal z jednoho letadla do druhého –, jsem těsně před odjezdem utratila za kabelku a značkové sluneční brýle na tuto cestu šílenou hromadu peněz.

Byla to malá kožená kabelka – dostatečně stylová a zároveň vhodná pro každodenní nošení. Vypadala opravdu krásně. A co bylo nejdůležitější, taková kabelka mě nikdy nepodvede s nějakou jogínskou courou.

O tři a půl hodiny později – proč jsem si myslela, že řecké letadlo odletí včas? – jsem seděla v malém letadle vedle obrovského chlapa, který mi před očima zelenal, až vypadal jako žabák.

„Promiňte, madam,“ oslovil mě. *Texasan*, pomyslela jsem si a okamžitě jsem tak identifikovala jeho původ – mám na to talent. „Obvykle takhle malými letadly nelétám. Obávám se, že budu

muset vstát a dojít si na toaletu.“ Dokonce i při návalu nevolnosti se uměl chovat. Texasané jsou velmi zdvořilí.

„Samozřejmě,“ odpověděla jsem, rozepnula si bezpečnostní pás a postavila se do úzké uličky. „Co kdybych si přesedla k oknu – pro případ, že byste musel znovu vstát?“

Přikývl a spěchal uličkou k jedinému záchodu na palubě. Chuďák – aspoň že to byl krátký let. Zapnula jsem si bezpečnostní pás na sedadle u okna a pak jsem uslyšela sborové „ááách“ od ostatních cestujících. Letadlo se naklonilo, tak jsem se podívala z okénka a uviděla jsem to – Santorini, drsný kus země ve tvaru pŕlměsíce uprostřed tmavě modrého moře. Vypadalo nádherně.

„Omlouvám se, madam,“ uslyšela jsem za sebou, když se Texasan znovu posadil.

„Podívejte,“ zaklonila jsem se, aby přese mě viděl.

„Je to nádhra.“

Souhlasně jsem přikývla.

Když jsme se blížili k malému letišti, skoro jsem nemohla uvěřit, jak je ostrov krásný. Skalnatá rezavě červená krajina kontrastovala s jasně modrou oblohou a zářivě bílými a krémově zbarvenými domy. Bylo to tak nádherné, až mi to vyrazilo dech. Když jsme přistáli, prakticky jsem hyperventilovala.

Letištní budova na Santorini byla poněkud kýčovitá a vypadala spíš jako hotel v Las Vegas ze sedmdesátých let než jako letiště. Vystoupili jsme z letadla po vratkých kovových schodech, a když jsme šli po letištní ploše, teplý vánek mě šimral na tváři. Vážně boží.

V letištním terminálu jsem si všimla, že proti neustálému chaosu v Sydney se všichni pohybují méně uspěchaně, jako by někdo trochu zpomalil přehrávání. To se mi líbilo.

Po chvilce čekání se na pásu objevil můj batoh, ale připadalo mi, jako by za letu nějak ztěžkl. S námahou jsem ho zvedla

a rozloučila se s přátelským Texasanem. Vyšla jsem z letiště ven na slunce a odvěkla batoh přes silnici, abych se postavila do fronty na taxík. A vůbec mi to nevadilo – tedy to čekání. Ostrov mě nějak zklidnil. Zatímco jsem čekala, zhluboka jsem vdechovala čistý slaný vzduch Santorini. Byl to přesný opak athénskému vzduchu, nebo londýnského, chcete-li.

Než jsem se nadála, zastavil vedle mě taxík a vystoupil z něj řidič, popadl moje zavazadla a naložil je do kufru. Řekla jsem mu jméno hotelu a usadila se na zadní sedadlo – vše probíhalo zcela normálně. Pak ale do taxíku nastoupili dva cizí lidé – jeden si sedl na přední sedadlo a druhý vedle mě.

„Co se děje?“ zeptala jsem se, když na mě dopadlo několik tasek. O chvíli později už jsem seděla přimáčkнутá ke dveřím a dva hlasy se omlouvaly.

„Zřejmě musíme jet s vámi. Moc se omlouvám,“ ozvala se mladá žena z předního sedadla. *Cože?* Jezdila jsem taxíkem na tolika místech po celém světě, že už jsem to přestala počítat, a nikdy jsem se o něj nemusela *dělit*. Taxikář nastoupil do auta.

„Promiňte. Raději bych v tomto taxíku cestovala sama – nic ve zlém,“ řekla jsem mladému páru. Netvářili se uraženě. Pravděpodobně ani oni se nechtěli o taxík dělit.

„Jestli chcete soukromý taxík, musíte si ho objednat,“ upozornil mě taxikář. O čem to sakra mluví?

„Kde na světě není taxík soukromý?“ zeptala jsem se nevěřičně. „O čem to sakra mluvíte?“

„Podívejte, tohle je Santorini. Na celém ostrově máme šestatřicet taxíků.“ Zdálo se, že rostoucí napětí v autě se ho nijak nedotklo. A pak jsme vyrazili.

Vztekala jsem se na zadním sedadle a mumlala si pod nos: „Vítejte na zasraném Santorini.“ Vlastně to nebylo tak zlé. Mladý

pár byl docela milý – ona byla Angličanka a on Novozélandan – a trapné napětí jsme překonali tím, že jsme si povídali. A taky jsme se všichni tři snažili nevšímat si samotné cesty, což byla mučivá přehlídka místních úzkých, klikatých silnic, které náš řidič zdolával velkou rychlostí s jednou rukou neustále na klaksonu.

Zastavili jsme před mým hotelem a já vzdala díky Diovi za to, že jsem dorazila celá. Neochotně jsem taxikáři zaplatila očividně stejnou částku, jakou bych dala za jízdu *soukromým* taxíkem, a vystoupila jsem z auta. Vytáhl můj batoh z kufru, hodil ho na zem, a než jsem se nadála, taxík už uháněl k hotelu mých spolucestujících, z nichž pravděpodobně vyrazil dalších třicet eur. Za autem se zvedl oblak prachu. Chvilí jsem tam stála, rozhlížela se a lapala po dechu.

Stála jsem přímo v srdci Firy, hlavního města Santorini. Podle množství bílé a zářivě modré barvy, které jsem tam viděla, nebylo pochyb o tom, že jsem v Řecku. Navzdory společnému taxíku a skutečnosti, že se můj batoh momentálně povaloval v blátě, ve mně narůstal radostný pocit. Kolem mě se po cestě procházeli lidé, zastavovali se a beze spěchu si vesele povídali se sousedy. Auta, skútry a nákladáky svištěly kolem a vířily prach. Vzduch byl horký a suchý a byl cítit směsí benzinových výparů a nějakých bylinek.

Naproti svému hotelu jsem uviděla několik taveren, které byly pro mé nevzdělané oko jedna od druhé k nerozeznání, před nimi byly hloučky lidí – většinou místních. Seděli u stolů a hráli šachy nebo karty, mnozí z nich kouřili. Někteří pili kávu, jiní popíjeli průzračnou tekutinu z malých skleniček. Zřejmě ouzo. Vzduch kolem byl plný smíchu a směsice rozhovorů.

Uvědomila jsem si, že je čtvrtek odpoledne, a vzhledem k časovému posunu mi to chvíli trvalo. Copak ti lidé nemají práci?

Možná jsou všichni ve městě na dovolené. Jako já. *Já jsem na dovolené!* uvědomila jsem si znovu, zaplavená vlnou úžasu. V Řecku!

Zvedla jsem batoh ze zaprášeného chodníku a přešla po cestě k hotelu. V malé vstupní hale bylo chladno a otevřeným oknem se linula vůně všudypřítomných květů. Na recepci mě přivítala přátelská paní s příjemným úsměvem, která mluvila jen velmi málo anglicky. Po rychlé registraci – ukázala jsem jí svůj pas a ona mi dala klíč od pokoje – mě zavedla do čistého malého pokojíku. Byl zařízený jednoduše, ale nic víc jsem nepotřebovala. Plánovala jsem tam strávit jen jednu noc.

Trochu to tam páchlo, ale v Řecku jsem už párkrát byla, takže mě to nepřekvapilo. Řekové totiž nesplachují toaletní papír, ale házejí ho do malého odpadkového koše na toaletě. Víím, co si myslíte – já si to myslím taky –, Řekové stáli u zrodu civilizace, ale nepřišli na to, jak postavit kanalizaci, která by si poradila s toaletním papírem. Znamenalo to, že spousta hotelových pokojů smrděla stejně jako ten můj. To je ale jen taková drobnost. Přežiju to.

Nepřežiju ovšem moc dlouho, pokud se nenajím. Dva balíčky sušenek z letadla, müsli tyčinka, kterou jsem objevila na dně kabelky, a galon čaje, to nebyla zrovna vyvážená strava. A hlavně všude kolem bylo řecké jídlo a čekalo jen na to, až ho sním. Rozhodla jsem se, že spánek může počkat.

Schovala jsem pár cenností do pokojového trezoru a sbalila si věci do kabelky, abych se mohla vydat na brzkou večeři a následnou večerní procházku po městě. Vyšla jsem z hotelu a zahleděla se na taverny, kterých jsem si všimla na druhé straně ulice, když jsem přijela. Ve dvou z nich už davy prořídly, jako by ti lidé bez práce najednou měli nějaké povinnosti. Ve třetí už šachové figurky a popelníky nahradily talíře s jídlem a vypadalo to, že se

postupně zaplňuje místními zákazníky. To považuji za dobré znamení, kdekoli jsem na cestách, protože místní nechodí jíst někam, kde mizerně vaří.

Přešla jsem silnici a posadila se ke stolu pro dva poblíž kuchyně, odkud to neuvěřitelně vonělo. Žaludek mi uznale zakručel. Objevil se číšník a trpělivě vyčkával, zatímco jsem ho mučila svou příšernou řečtinou. Začala jsem s „*kalimera*“, což znamená dobré ráno, ale hned jsem se opravila. „Ne, promiňte, *kalispera*.“ Usmál se a oslovil mě anglicky.

„Dobrý večer. Já jsem Demetri.“

„Zdravím, Demetri. Dám si *choriatiki*,“ řekla jsem a ani jsem se nepodívala na jídelní lístek. Věděla jsem, že tam bude, protože my „Neřekové“ tomu říkáme řecký salát. „A jehněčí. Máte jehněčí?“ Podíval se na mě udiveně. Samozřejmě že mají jehněčí. „*A gigantes plaki*.“ Obří fazole miluju. Mimochodem, tak se to jídlo jmenuje. Chci říct, že fazole jsou opravdu velké, ale je to v podstatě omáčka s pečenými fazolemi. Je to druhá nejlepší věc na světě hned po *choriatiki*.

Demetri se na mě usmál, přikývl a pak mi nabídl k jídlu retsinu. To je řecké víno, ne moc dobré. Odmítla jsem. Dalo by se říct, že jsem milovník vína, a jako milovník vína nemůžu retsinu vystát. „Dám si *mythos, parakalo*.“ To je řecké pivo – mnohem chutnější.

Salát mi přinesli za pár minut a vypadal nádherně, skoro jako z obálky gurmánského časopisu. A fantasticky voněl. Nabrala jsem si na vidličku první sousto. Jakmile se jídlo dotklo mých úst, zasténala jsem blahem a skoro jsem čekala, že od vedlejšího stolu uslyším: „Dám si to, co ona.“

Musím vám vysvětlit něco velmi důležitého.

Řekové pěstují nejlepší rajčata na světě. Já vím, že někdy přeháním, ale myslím tím opravdu ta NEJLEPŠÍ NA SVĚTĚ. Když

k nejlepším rajčatům na světě přidáte pravou fetu, extra panenský olivový olej z oliv vypěstovaných a vylisovaných v Řecku, čerstvé voňavé oregano, olivy Kalamata dozrávající pod žhavým řeckým sluncem a všechny ostatní dobré věci, které do *choriatiki* patří, získáte jídlo, které byste byli schopni jíst každý den až do konce věků.

Jako další přinesli jehněčí a fazole. Maso bylo tak křehké, že by se dalo krájet pouhým pohledem. Obří fazole byly obzvlášť obrovské a omáčka výrazná a pikantní. Po dojedení všech tří chodů jsem se rozhlédla kolem. Taverna už byla plná – zahlédla jsem pár turistů jako já, ale většinou tu byli místní, kteří zřejmě věděli, kde podávají dobré jídlo.

Když mi přinesl účet, myslela jsem, že se spletl, ale Demetri mě ujistil, že osmnáct eur je správná částka – za tři chody a pivo. Přála jsem si, abych mohla na Santorini zůstat déle – v této taverně bych s chutí jedla každý večer klidně celé týdny.

Když jsem tuto cestu plánovala, všechny materiály, které jsem o Santorini přečetla, zmiňovaly nejkrásnější západ slunce v městečku Oia na severním cípu ostrova. Protože jsem se na ostrově chystala strávit jen čtyřicet hodin, přidala jsem si západ slunce na seznam, a když jsem se o tom teď zmínila Demetrimu, ochotně mi napsal, jak se do Oia dostat – v řečtině i angličtině. Moudrý muž.

Vyzbrojena načrtnutým plánkem a plným žaludkem jsem se z taverny vydala hledat místní autobusové nádraží a spoj do Oia. Nebylo to těžké – Demetriho instrukce byly přesné –, ale nazývat to autobusovým nádražím bylo trochu přitažené za vlasy. V podstatě šlo o náměstí plné zaprášených autobusů.

Koupila jsem si jízdenku – zvedla jsem jeden prst a řekla „Oia“ – u muže sedícího ve špinavé budce. Z úst mu nebezpečně visela

cigareta, ze které dokázal potáhnout, aniž použil ruce. Měl talent. Našla jsem správný autobus – opět podle Demetriho instrukcí – a nastoupila do něj.

Zatímco jsem čekala, až se autobus rozjede, pozorovala jsem davy lidí procházejících náměstím. Všimla jsem si vysokého chlápka v baseballové čepici, který táhl těžkou sportovní tašku a snažil se od kolemjdoucích zjistit, kam má jít. Američan. Američana bych poznala všude. Navíc to byl docela pohledný Američan.

Byl vysoký – hádala bych přes sto osmdesát centimetrů – a měl na sobě delší kraťasy a tričko. To tričko měl vyhrnuté tak akorát, abych viděla, jak štíhlé a svalnaté má tělo. Zpod čepice vykukovaly tmavě hnědé kudrny, a přestože měl sluneční brýle a neviděla jsem mu do očí, připadal mi pohledný. Vystoupila bych z autobusu a pomohla mu, ale už jsem měla koupený lístek na ten nezapomenutelný západ slunce. Ne že bych se tu vyznala lépe než on, ale vypadal, že by ocenil přátelskou tvář. Nikdo se u něj nezastavil a zdálo se, že je čím dál frustrovanější.

Zrovna jsem přemýšlela, co mám tedy udělat, když se autobus rozjel – ani jsem si nevšimla, že nastoupil řidič. Letmo jsem zahlédla vysokého pohledného Američana, jak hodil tašku na zem a sklesle si na ni sedl. Chudák. Slíbila jsem si, že jestli tam ještě bude, až se vrátím, půjdu si s ním promluvit.

Autobus zastavil v centru Oia, kde hladké oblé stěny obílených domů kontrastovaly s hrubými kamennými zdmi těch ostatních. Jednotlivé domy od sebe oddělovaly chodníčky a schody a jejich dvorky ohraničovaly buď kamenné zdi, nebo bílé laťkové ploty. V tlumeném teplém světle získávaly bílé zdi krémový nádech. Bylo to malebné a typicky řecké městečko.

Na jednom ze schodů jsem si našla kousek místa, dívala se na západ a nasávala atmosféru. Chladný večerní vzduch nádherně

voněl směsicí květin a moře. Pomalu a zhluboka jsem se nadechla. Kolem mě byly stovky lidí, a zatímco jsem čekala na západ slunce, všude byl slyšet hovor. A pak v jednom okamžiku dav utichl – nastal ten správný čas. Scéna na obloze se měnila vteřinu po vteřině, zlatá barva přecházela v jantarovou, pak karminově rudou, kterou vystřídalý odstíny fialové a nakonec inkoustově modrá.

Téměř jsem cítila, jak se mi zpomaluje tep.

Když slunce úplně zmizelo a s ním i poslední paprsky světla, dav zatleskal, jako by právě skončil koncert symfonického orchestru. Přidala jsem se a tleskala spolu s lidmi kolem sebe. Koneckonců jsem přece na Santorini...

Zajímalo by mě, jestli by se to Neilovi líbilo, pomyslela jsem si.

Kde se to ve mně sakra vzalo? Veškerý klid, který jsem cítila při sledování západu slunce, byl okamžitě pryč. Zatracený Neil! Vstala jsem, oprášila se a následovala ostatní po schodech nahoru na zpáteční cestu.

Autobus našťěstí čekal na stejném místě, kde nás vysadil, a tak jsem do něj spolu s dalšími asi osmdesáti lidmi nastoupila. Tentokrát na mě nezbylo místo k sezení, jen k stání, ale namačkaní cestující byli v dobré náladě. Vydali jsme se po hrbolaté cestě zpět do Firy. Pevně jsem se držela a snažila se vytěsnit z hlavy i poslední zbytky myšlenek na Neila. Abych se rozptýlila, pokusila jsem se soustředit na rozhovory lidí okolo, mluvících různými jazyky a s různým přízvukem.

Byla jsem ráda, když se v záři reflektorů objevilo autobusové nádraží. Únava – fyzická i emocionální – mě přemohla a já zoufale toužila po spánku. Vystoupila jsem z autobusu, zorientovala se a zamířila do hotelu. Ano, na toho pohledného Američana jsem úplně zapomněla.

V hotelovém pokoji jsem za sebou zamkla, shodila cestovní oblečení a převlékla se do pyžama. Abych se zbavila myšlenek na Neila, které mě stále trápily, soustředila jsem se místo toho na příští den – tedy na den, kdy měla začít moje plavba. Jenže, sakra, ta mizerná nervozita byla zase zpátky!

Co když mi nikdo na tom výletě nebude sympatický? Co když já jim nebudu sympatická? Co když se to celé ukáže jako naprostá katastrofa?

„Sklapni už, Sarah!“ řekla jsem sama sobě. Byla jsem na sebe naštvaná. Měla jsem dobrou večeři, viděla jsem krásný západ slunce, a najednou jsem měla špatnou náladu kvůli nějakým náhodným truchlívým myšlenkám. Musím to změnit.

„Musíš si v tom udělat pořádek,“ nakázala jsem si. Věděla jsem, že když si všechno utřídím, zažehná to mé obavy. Byla to moje osvědčená metoda, jak se vypořádat s krizemi, zejména pokud se krize odehrávala v mé hlavě.

Jenže když jsem vysypala obsah kabelky na postel, zjistila jsem něco strašného. Moje peněženka byla pryč. Zoufale jsem rukou prohmatala vnitřek kabelky, ale rozhodně byla prázdná. Prohrabala jsem všechny věci na posteli – klobouk, zápisník, pero, fotoaparát, balzám na rty. Peněženka nikde. Byla pryč.

V duchu jsem si prošla události několika posledních hodin. V taverně jsem ji ještě měla, protože jsem platila za večeři. Nechala jsem ji tam? Ne, protože jsem platila i za lístek na autobus, a to bylo *až po* večeři. Vzpomínám si, jak jsem ji vrátila do kabelky? Ano, vrátila. Měla jsem ji u sebe, když jsem v Oia vydávala z tašky fotoaparát? *Myslím*, že si vzpomínám, že jsem ji přitom viděla.

To znamenalo, že jsem ji ztratila v autobuse při zpáteční cestě. Ale z kabelky jsem ji nevyndala. Ani jsem tu kabelku neotevřela.